

HOTEL ADLER TE KOOP

ZEVEN JAAR GELEDEN

‘René, kijk eens, Hotel Adler, dat oude hotel bij de Leufeldsee staat te koop. Zullen we er straks eens langs lopen voor de grap? Kijk, hier staat het.’ Minke duwt de Oostenrijkse krant die ze in haar handen heeft, onder de neus van haar koffiedrinkende man. De Bergsmaatjes waren weer in Leufeld am See, zoals iedere zomer. Ieder jaar kwamen ze hier. Een charmant dorpje aan het meer, waar de kinderen eindeloos konden zwemmen en spelen in het waterparadijs. Max, hun oudste zoon, noemde het altijd het paradijs met de glijbanen. Met maar liefst vijf glijbanen, een duikplank en een pierenbadje voor de kleintjes.

Een plek die voelde als een tweede thuis: de bergen, het meer en dat heerlijke waterfeest waar de kinderen nooit genoeg van kregen. Minke wierp een blik door het raam, waar de zon over het spiegelende water danste.

‘Het is hier toch wel bijzonder,’ zei ze zacht.

Dochter Sofie, blonde paardenstaart, blauwe ogen, zit aan de andere kant van de ontbijttafel. Ze stoot Max, haar broer aan. ‘Zal je zien, we gaan hier wonen. Wedden?’

‘Ja, dat zou best eens kunnen. Maar dat vinden wij niet erg toch?’ zegt Max met een grote grijns. ‘Zomers lekker de bergen in, zwemmen in het meer en ‘s winters iedere dag skiën. Ik zie het wel zitten.’

Sofie kijkt hem met een peinzende blik aan. Haar handen wrijven over haar blote bovenbenen. Het voorhoofd gefronst. ‘Hm, ja, dat klinkt wel heel super, maar onze vrienden dan?’

‘Nou, die zullen het alleen maar mooi vinden, zo’n adresje van vrienden in Oostenrijk. Oh, Freddie! Wat doe je nu, joh? Dombo!’ Freddie stootte zijn glas om.

Sofie slaakt een zucht en trekt snel haar benen op. ‘Freddie,’ zegt ze met een stem vol drama. Max schiet in de lach.

‘Kleine broertjes, hè,’ zegt hij, terwijl hij met een servet de druppels van de tafelrand veegde.

Minke kijkt op en springt overeind. Ze rukt achter zich de vaatdoek van het

aanrecht en snel maakt ze de tafel, waar Freddie een beetje onhandig zijn glas vruchtensap heeft omgegooid, weer schoon. De kleine man kijkt zijn moeder bedremmeld aan. 'Tranen springen in zijn ogen. 'Sorry, mammié,' brabbelt hij zacht. 'Ben je nu boos op mij?'

'Welnee joh. Dat kan iedereen toch gebeuren. Je moet eens weten hoe vaak papa vroeger zijn glas melk omgooide. Vraag dat thuis maar eens aan oma.' René lacht achter zijn krant.

'Verhuizen naar Oostenrijk papa, ja, dat zou best eens kunnen,' zegt Max met een knipoog. Hij kijkt naar zijn ouders, die elkaar even aankeken. Minke glimlacht. René's blik blijft hangen op het artikel in de krant.

Minke tilt Freddie op en gaat met het kind op schoot weer naast haar man zitten. Haar hand streelt zachtjes over de blonde krullenkop van Freddie.

René zet zijn bril af en vouwt de krant langzaam dicht. 'Een hotel met zestien kamers,' mompelt hij, alsof hij de woorden proeft. Hij kijkt Minke aan en glimlacht.

'Dat is toch niks voor ons? Of... zou het?' Zijn stem bleef even in de lucht hangen voordat hij grijnzend zijn hoofd schudde. 'Nee, joh, gekkigheid. Misschien wel leuk om straks even te kijken.'

Sofie kijkt broer Max met rollende ogen aan. Hij maakt met twee handen naast elkaar "parallel en sneeuwpluig"-bewegingen. Met een grijns op zijn gezicht. Tja, daar moet Sofie dan ook wel om lachen. 'Zie je het al voor je, Sofie? Wij elke dag skiën.'

Sofie fronsst haar wenkbrauwen, maar er zit een glimlach in haar stem. 'Alsof ik dat de hele winter wil doen. Misschien word ik wel een skilerares,' zegt ze spottend.

Max barst in lachen uit. 'Dan geef ik jou geen fooi.'

'Moet je horen, het pand is van de burgemeester geweest. Zijn zoon woont erin, maar die gaat naar Amerika emigreren. Wat een stap zeg. Het is dus een hotel met zestien kamers. Gebouwd in 1959. We zien wel, we gaan straks gewoon even kijken. Maar nu eerst naar de Leuberg,' zegt René terwijl hij opstaat. 'Jongens, rugzakken mee. En Freddie, vandaag krijg jij een privéliftservice.'

Minke knijpt plagend in haar zoontjes neus. 'Met papa of mama als chauffeur. We nemen voor jou dus de buggy mee, kleine man. Als je te moe wordt, kunnen we je om beurten omhoogduwen.'

Even later loopt het Nederlandse gezin het appartement aan de dorpsstraat uit, op weg naar de Leuberg. Het te koop aangeboden Hotel Adler ligt daar vlakbij.

Het plan is inmiddels om er op de terugweg langs te gaan. Nu eerst de Leuberg op, naar de Wilhelm-Wald Hütte. Daar zullen ze gaan lunchen. De berghelling waar ze de afgelopen winter met de stoeltjeslift naar boven zijn gegaan, die pakken ze nu lopend. Het pad stijgt met veel bochten gestaag omhoog. Het prachtige weer met de gouden bol aan een strakblauwe hemel maakt de wandeling tot een eindeloos feestje.

Freddie sjokt voor de anderen uit. Stoer met zijn kleine beentjes in een echte lederen Tiroler Hose gestoken. Deze was vroeger van Max. Een rood geruit overhemdje met korte mouwtjes komt onder de bretels door. De buggy is misschien straks nodig, maar nu gaat het nog fantastisch. Het ding hobbelt achter hen aan, maar voorlopig heeft hij hem niet nodig. Halverwege de helling stopt hij plotseling.

Zijn ogen worden groot. 'Wat is dat geluid, papa?' vraagt hij met een piepstem. Het gerinkel van de koeienbellen galmt tussen de bomen.

René glimlacht. 'Kuhglocken, jongen. Dat zijn de bellen van de koeien.'

Met een wat angstige blik kijkt hij zijn vader aan. Hij vindt het zo te zien een beetje griezelig. Zijn armen slaat hij om zijn vaders been, die daardoor wat ongemakkelijk komt te lopen, met het kind aan zijn been. 'Zijn dat enge koeien?' fluistert hij.

René schudt zijn hoofd lachend. 'Kijk maar eens goed, kleine man. Daar zijn ze.'

Hij wijst naar een kudde verderop. De bruin-witte dieren grazen rustig, zonder een blik op de wandelaars te werpen.

'Geweldig, zoals koeien hier gewoon in vrijheid rondlopen,' zegt Minke.

Freddie laat het been van zijn vader los in ruil het voor diens hand, die hij stevig vastpakt. 'Lopen ze dan nooit eens weg, pap?'

'Nee hoor, Freddie, deze beesten weten niet beter. Hier horen ze thuis en in de herfst gaan ze weer naar de boerderij. In de zomer op de alpenweide, in de winter bij de boer beneden in het dorp op stal. Het is een prachtig gezicht als het vee van de alpenweiden naar huis gedreven wordt. Getooid met enorme bloemenkransen.'

'Ik heb gehoord dat dierenactivisten tegen deze grote bellen zijn,' zegt Max. 'Ze zeggen dat ze te zwaar zijn voor de koeien en dat ze last van het geklingel hebben. Ze willen dat de beesten voortaan via gps te lokaliseren zijn. Maar de boeren zijn het hier helemaal niet mee eens.'

'Ik zou het ook wel een enorme inbreuk op de alpenweidecultuur vinden.'

'Oh ja, Sofie, waarom dan? Moeten ze niet met de tijd mee gaan?'

'Nee hoor, belachelijk. GPS!' Ze spreekt het met forse nadruk uit. 'Doe normaal joh,' zegt ze met een duidelijke frons. 'Dit is toch ontegenzeggelijk met het Alpenlandschap verbonden? De bellen zijn niet alleen traditie, ze zijn ook praktisch. Je hoort ze van ver aankomen. Zonder die bellen zou het een stuk gevaarlijker zijn als je op zo'n pad wandelt.'